Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
GERARD HOGAN
prednesené 15. apríla 2021 [1]

Vec C-650/19 P

Vialto Consulting Kft.
proti

Európskej komisii

„Odvolanie – Žaloba o náhradu škody – Mimozmluvná zodpovednosť – Nástroj predvstupovej pomoci – Decentralizované riadenie – Vyšetrovanie Európskeho úradu pre boj proti podvodom (OLAF) – Kontroly na mieste – Nariadenie (Euratom, ES) č. 2185/96 – Článok 7 – Prístup k počítačovým údajom – Digitálna forenzná operácia – Legitímna dôvera – Právo byť vypočutý – Nemajetková ujma“

I. Úvod

1. Týmto odvolaním spoločnosť Vialto Consulting Kft. (ďalej len „Vialto“ alebo „odvolateľka“) navrhuje zrušiť rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie z 26. júna 2019, Vialto Consulting/Komisia (T-617/17, neuverejnený, EU:T:2019:446; ďalej len „napadnutý rozsudok“). V tomto rozsudku Všeobecný súd zamietol jej žalobu o náhradu škody, ktorá jej údajne vznikla v dôsledku údajného protiprávneho konania Európskej komisie a Európskeho úradu pre boj proti podvodom (OLAF) v súvislosti s jej vylúčením zo zmluvy o poskytovaní služieb s referenčným číslom TR2010/0311.01-02/001.

2. Toto odvolanie nastoľuje dôležitú otázku týkajúcu sa spôsobu, akým OLAF vykonáva svoje externé vyšetrovania, a presnejšie obmedzení digitálnych forenzných operácií. Poskytuje tiež príležitosť objasniť vplyv záväzkov prijatých OLAF-om na začiatku kontroly na mieste z hľadiska zásady legitímnych očakávaní a rozsahu práva byť vypočutý v rámci konaní, ktoré sa týkajú viacerých orgánov, akými sú OLAF, Komisia a vnútroštátny orgán.

3. Dôležitosť rozsudku Súdneho dvora v prebiehajúcom odvolacom konaní pre budúcu správnu prax OLAF-u pri vedení externých vyšetrovaní by sa preto nemala podceňovať. Pred preskúmaním právnych otázok predložených v rámci tohto odvolania je však najskôr potrebné zaoberať sa príslušným právnym rámcom.

[1] Jazyk prednesu: angličtina.

II. Právny rámec

A. Nariadenie (Euratom, ES) č. 2185/96

4. Článok 4 nariadenia Rady (Euratom, ES) č. 2185/96 z 11. novembra 1996 o kontrolách a inšpekciách na mieste, vykonávaných Komisiou s cieľom ochrany finančných záujmov Európskych spoločenstiev pred spreneverou a inými podvodmi [2] uvádza:

„Komisia pripravuje a vykonáva kontroly na mieste a inšpekcie v úzkej spolupráci s príslušnými orgánmi daného členského štátu, ktoré sú informované v primeranom časovom predstihu o predmete, účele a právnom základe kontrol a inšpekcií, aby mohli poskytnúť požadovanú pomoc. Na tento účel sa môžu činitelia daného členského štátu zúčastniť miestnych kontrol a inšpekcií.

Kontroly a inšpekcie na mieste sa môžu okrem toho na želanie danej krajiny vykonať spoločne s Komisiou a príslušnými orgánmi členského štátu.“

5. Článok 7 nariadenia č. 2185/96 spresňuje, čo môžu inšpektori Komisie robiť v rámci kontrol a inšpekcií na mieste, ktoré vykonávajú. Podľa tohto ustanovenia:

„1. Inšpektori Komisie majú za takých istých podmienok ako inšpektori vnútroštátnej správy a v súlade s vnútroštátnou legislatívou prístup ku všetkým informáciám a dokumentom o skúmaných operáciách, ktoré sú potrebné na náležité vykonanie miestnych kontrol a inšpekcií. Majú k dispozícii tie isté inšpekčné zariadenia ako inšpektori vnútroštátnej správy a predovšetkým môžu kopírovať príslušné doklady.

Kontroly a inšpekcie na mieste sa týkajú najmä:

– účtovných kníh a dokladov, ako napríklad faktúr, zoznamov zmluvných podmienok, výplatných pások, výkazov použitého materiálu a vykonanej práce a bankových výpisov, ktoré majú hospodárske subjekty,

– počítačových dát,

– výrobných, baliacich a expedičných systémov a metód,

– fyzickej kontroly druhu a množstva tovaru alebo ukončených operácií,

– preberania a kontrolovania vzoriek,

– postupu prác a investícií, na ktoré sa poskytli finančné prostriedky a využívanie ukončených investícií,

– rozpočtových a účtovných dokumentov,

– finančnej a technickej implementácie dotovaných projektov.

[2] Ú. v. ES L 292, 1996, s. 2; Mim. vyd. 09/001, s. 303.

2. Tam, kde je potrebné, vykoná členský štát na požiadanie Komisie náležité preventívne opatrenia v zmysle vnútroštátneho práva, najmä na ochranu dôkazov.“

B. Nariadenie (ES) č. 718/2007

6. Článok 10 ods. 1 nariadenia Komisie (ES) č. 718/2007 z 12. júna 2007, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (ES) č. 1085/2006, ktorým sa ustanovuje nástroj predvstupovej pomoci (IPA)[3], uvádza:

„Pokiaľ nie je inak stanovené v odsekoch 2, 3 a 4, v súlade s článkom 53c nariadenia [Rady] (ES, Euratom) č. 1605/2002 [z 25. júna 2002 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev (Ú. v. ES L 248, 2002, s. 1; Mim. vyd. 01/004, s. 74)] a príslušných ustanovení zmlúv ES sa pri vykonávaní pomoci podľa nariadenia IPA uplatňuje decentralizované hospodárenie, pri ktorom Komisia prenesie riadenie niektorých akcií na prijímajúcu krajinu, ale ponechá si celkovú konečnú zodpovednosť za plnenie všeobecného rozpočtu.“

7. Článok 21 ods. 1 tohto nariadenia stanovuje:

„Prijímajúca krajina určí tieto subjekty a orgány:

…

f) operačná štruktúra podľa zložky IPA alebo programu,

…“

8. Článok 28 ods. 1 a 2 nariadenia č. 718/2007 s názvom „Funkcie a povinnosti operačnej štruktúry“ stanovuje:

„1. Pre každú zložku IPA alebo program sa zriadi operačná štruktúra, ktorá je poverená riadením a vykonávaním pomoci podľa nariadenia IPA.

Operačná štruktúra je subjekt alebo skupina subjektov v rámci štátnej správy prijímajúcej krajiny.

2. Operačná štruktúra je zodpovedná za riadenie a vykonávanie príslušného programu alebo programov v súlade so zásadou riadneho finančného hospodárenia. …“

[3] Ú. v. EÚ L 170, 2007, s. 1.

C. Nariadenie (EÚ, Euratom) č. 883/2013

9. Článok 3 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) č. 883/2013 z 11. septembra 2013 o vyšetrovaniach vykonávaných Európskym úradom pre boj proti podvodom (OLAF), ktorým sa zrušuje nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 a nariadenie Rady (Euratom) č. 1074/1999[4] sa týka externých vyšetrovaní vedených OLAF-om. Toto ustanovenie stanovuje:

„1. [OLAF] uplatňuje právomoc prenesenú na Komisiu [nariadením (Euratom, ES) č. 2185/96] vykonávať kontroly a inšpekcie na mieste v členských štátoch a v súlade s platnými dohodami o spolupráci a vzájomnej pomoci, ako aj v súlade so všetkými inými platnými právnymi nástrojmi, v tretích krajinách a na pôde medzinárodných organizácií.

…

2. Na zistenie, či došlo k podvodu, korupcii alebo akýmkoľvek iným protiprávnym činom poškodzujúcim finančné záujmy Únie v súvislosti s dohodou alebo rozhodnutím o pridelení finančných prostriedkov alebo so zmluvou týkajúcou sa financovania zo strany Únie, môže [OLAF] v súlade s ustanoveniami a postupmi ustanovenými [nariadením (Euratom, ES) č. 2185/96] vykonať kontroly a inšpekcie hospodárskych subjektov na mieste.

3. Počas kontrol a inšpekcií na mieste konajú zamestnanci úradu podľa uplatniteľného práva Únie v súlade s pravidlami a postupmi dotknutého členského štátu a s procesnými zárukami ustanovenými v tomto nariadení.

Na žiadosť [OLAF-u] príslušný orgán dotknutého členského štátu poskytne zamestnancom [OLAF-u] pomoc potrebnú na účinné plnenie ich úloh tak, ako je to stanovené v písomnom oprávnení uvedenom v článku 7 ods. 2 Ak si takáto pomoc vyžaduje oprávnenie od súdneho orgánu v súlade s vnútroštátnymi predpismi, požiada sa aj o takéto oprávnenie.

Dotknutý členský štát zabezpečí v súlade s [nariadením (Euratom, ES) č. 2185/96], aby zamestnanci [OLAF-u] mali za rovnakých podmienok ako jeho príslušné orgány a v súlade s jeho vnútroštátnym právom prístup ku všetkým informáciám a dokumentom týkajúcim sa vyšetrovaných skutočností, ktoré sú potrebné na účinné a efektívne vykonávanie kontrol a inšpekcií na mieste.

…“

D. Usmernenia k digitálnym forenzným postupom pre zamestnancov OLAF-u

10. Usmernenia k digitálnym forenzným postupom pre zamestnancov OLAF-u (ďalej len „usmernenia k digitálnym forenzným postupom“) sú interné pravidlá prijaté OLAF-om, ktorými sa musia riadiť zamestnanci OLAF-u pri identifikácii, získavaní, zobrazovaní, zhromažďovaní, analýze a uchovávaní digitálnych dôkazov. Ich cieľom je najmä vykonať článok 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96 a sú dostupné na internetovej stránke OLAF-u.

[4] Ú. v. EÚ L 248, 2013, s. 1.

11. Článok 4 usmernení k digitálnym forenzným postupom má názov „Uskutočnenie digitálnej forenznej operácie – všeobecný postup“. Tento článok stanovuje:

„…

4.3. Na začiatku digitálnej forenznej operácie musí DES [(špecialista OLAF-u na digitálne dôkazy)]: 1) zdokumentovať a odfotografovať všetky digitálne nosiče, ktoré budú predmetom forenznej operácie, ako aj fyzické prostredie a usporiadanie; (2) vykonať súpis digitálnych nosičov. Súpis musí byť zahrnutý do ‚Správy o digitálnej forenznej operácií‘ spolu s pripojenými fotografiami.

4.4. Vo všeobecnosti by mal DES vykonať úplné digitálne forenzné zaistenie zariadení uvedených v bode 4.3. Ak je to možné, DES a vyšetrovateľ by mali spoločne prezrieť tieto zariadenia, aby zistili, či môžu obsahovať potenciálne relevantné údaje pre vyšetrovanie a či by bolo vhodné čiastočné forenzné zaistenie. V takom prípade môže DES namiesto toho vykonať čiastočné forenzné zaistenie údajov. Počas získavania digitálneho forenzného snímku sa zaznamená krátky popis obsahu a referenčné číslo prípadu, ktoré uvedie DES.

…“

12. Článok 8 usmernení k digitálnym forenzným postupom má názov „Preskúmanie údajov zhromaždených počas digitálnej forenznej operácie“. Podľa tohto ustanovenia:

„8.1. Bezprostredne po návrate z digitálnej forenznej operácie DES vytvorí dve záložné kópie digitálneho forenzného snímku na páske a vloží ich do zalepených obálok s jedinečnými identifikačnými číslami. …

8.2 DES prenesie digitálny forenzný snímok [digitálnu forenznú snímku – *neoficiálny preklad*] na forenzný súborový server vo forenznom laboratóriu. Takto prenesený súbor sa stáva forenzným pracovným súborom. Hneď ako je forenzný pracovný súbor pripravený, DES o tom informuje vyšetrovateľa.

…

8.4 Keď je forenzný pracovný súbor k dispozícii, vyšetrovateľ podá písomné žiadosti prostredníctvom CMS Intelligence Request Module k indexovaniu forenzného pracovného súboru a prípadne za pomoci DES alebo operačného analytika k označeniu údajov relevantných pre vyšetrovanie. Táto druhá žiadosť by mala popísať cieľ vyhľadávania a druh dôkazov a/alebo dôkazného prostriedku, ktorý vyšetrovateľ hľadá. V odpovedi na písomnú žiadosť vyšetrovateľa a v spolupráci s vyšetrovateľom, DES vyberie z digitálneho forenzného pracovného súboru údaje zodpovedajúce kritériám vyhľadávania a sprístupní ich pre vyšetrovateľa iba na čítanie.

8.5 Hľadanie potenciálnych dôkazov je dynamický proces a môže zahŕňať niekoľko po sebe nasledujúcich opakovaní. Proces vyhľadávania môže zahŕňať hľadanie stôp odstránených údajov v nepridelenom priestore, spresňovanie hľadaných kľúčových slov alebo uskutočnenie zložitejších vyhľadávaní, ako napríklad osobitné výrazy alebo časové vyhľadávanie.

8.6 Vyšetrovateľ pod vedením DES označí potenciálne relevantné informácie pomocou zariadení forenzného laboratória. Vyšetrovateľ môže tiež požiadať DES, aby vytlačil alebo vyhotovil elektronickú kópiu príslušných súborov, ktoré by mali byť pripojené k príslušnému CMS spisu.

Každý takýto prenos údajov z forenzného laboratória vyšetrovateľovi sa musí zaznamenať v CMS Intelligence Request Module za účelom ochrany dôkazného reťazca.

8.7 Po dokončení preskúmania digitálneho forenzného pracovného súboru v súvislosti s Intelligence Request, ktorú podal vyšetrovateľ, DES pripraví ‚Správu o digitálnom forenznom preskúmaní', v ktorej zhrnie výsledky vykonaných forenzných krokov a uvedie zoznam informácií poskytnutých vyšetrovateľovi. Táto správa musí byť pripojená k príslušnému CMS spisu.

8.8 Po dokončení analýzy operačný analytik pripraví ‚Správu o operačnej analýze' údajov pochádzajúcich z digitálneho forenzného pracovného súboru a získaných výsledkov. Táto správa musí byť pripojená k príslušnému CMS spisu".

III. Okolnosti predchádzajúce sporu

13. Okolnosti predchádzajúce sporu sú uvedené v bodoch 1 až 23 napadnutého rozsudku. Možno ich zhrnúť takto.

14. Vialto je spoločnosť založená podľa maďarského práva, ktorá poskytuje poradenské služby podnikom a subjektom patriacim do súkromného a verejného sektora.

15. Dňa 22. apríla 2011 Európska komisia uzatvorila s Tureckou republikou dohodu o financovaní v rámci systému decentralizovaného riadenia s kontrolou *ex ante*, ktorá bola súčasťou národného programu pre Turecký republiku pod zložkou „Prechodná pomoc a budovanie inštitúcií" nástroja predvstupovej pomoci (IPA) stanoveného v nariadení Rady (ES) č. 1085/2006 zo 17. júla 2006, ktorým sa ustanovuje nástroj predvstupovej pomoci (IPA)[5]. Určenou operačnou štruktúrou v zmysle článku 21 nariadenia č. 718/2007 bola Centrálna finančná a kontraktačná jednotka (CFCU).

16. Dňa 17. decembra 2013 bola v *Dodatku k Úradnému vestníku Európskej únie* (Ú. v. EÚ 2013/S 244-423607) pod označením EuropeAid/132338/D/SER/TR zverejnená výzva na verejné obstarávanie na zadanie zákazky v rámci užšej súťaže na poskytnutie služieb externej kontroly kvality v rámci projektu TR2010/0311.01 „Digitalizácia systému identifikácie pozemkových parciel" (ďalej len „sporný projekt"). Účelom výzvy na verejné obstarávanie bolo uzavrieť úvodnú zmluvu na počiatočné obdobie 26 mesiacov a s maximálnym rozpočtom 4 500 000 eur. Verejným obstarávateľom určeným vo výzve na verejné obstarávanie bola CFCU.

17. Dňa 19. septembra 2014 bola zákazka týkajúca sa predmetnej výzvy na verejné obstarávanie zadaná konzorciu pod vedením spoločnosti Agrotec SpA (ďalej len „konzorcium") zloženému z piatich účastníkov vrátane odvolateľky. Konzorcium podpísalo zmluvu s CFCU na poskytovanie služieb pod referenčným číslom TR2010/0311.01-02/001 (ďalej len „sporná zmluva").

18. Po začatí vyšetrovania z dôvodu podozrenia z korupcie alebo podvodu spáchaného v rámci sporného projektu sa OLAF na základe článku 3 nariadenia č. 883/2013 rozhodol vykonať kontroly a inšpekcie v priestoroch odvolateľky (ďalej len „kontrola na mieste").

19. Dňa 7. apríla 2016 OLAF vydal dve poverenia, v ktorých boli určení úradníci zodpovední za vykonanie kontroly na mieste a digitálnej forenznej technickej operácie. Podľa týchto poverení bolo účelom kontroly na mieste zhromaždiť dôkazy, ktoré mala odvolateľka, o jej možnej účasti

[5] Ú. v. EÚ L 10, 2006, s. 82.

na korupcii a podvode, ku ktorým údajne došlo v súvislosti so sporným projektom. Cieľom digitálnej forenznej operácie bolo okrem iného získať forenznú kópiu všetkých digitálnych aktív odvolateľky použitých na riadenie sporného projektu, akými sú počítače, notebooky, tablety, externé alebo prenosné pamäťové zariadenia, mobilné telefóny a všetky ďalšie zariadenia, ktoré by mohli byť relevantné na účely vyšetrovania, servery na výmenu dát a servery na výmenu súborov, e-mailová korešpondencia odvolateľky a zamestnancov odvolateľky, ako aj funkčné e-mailové schránky, ktoré by mohli byť použité na účely vyšetrovania.

20. Kontrola na mieste a digitálna forenzná operácia sa uskutočnili od 12. do 14. apríla 2016. OLAF vypracoval správu z každého dňa kontroly. V správe zo 14. apríla 2016 bolo uvedené, že odvolateľka odmietla poskytnúť OLAF-u určité informácie. Odvolateľka podpísala každú zo správ a v prípade potreby uviedla pripomienky.

21. Listom zo 6. mája 2016 odvolateľka podala sťažnosť na OLAF, v ktorej spochybnila a vyjadrila sa k určitým informáciám uvedeným v týchto správach. Konkrétne uviedla, že bola povinná spolupracovať s OLAF-om iba v medziach predmetu vyšetrovania vedeného OLAF-om, a to financovania sporného projektu, a že v dôsledku toho bola povinná poskytnúť OLAF-u len informácie týkajúce sa predmetu tohto vyšetrovania. Okrem toho požiadala OLAF, aby prijal vhodné opatrenia vzhľadom na porušenia procesných záruk, ktorých sa dopustili jeho zástupcovia počas kontroly na mieste. OLAF potvrdil prijatie tejto sťažnosti 18. mája 2016.

22. Listom z 8. júla 2016 OLAF odpovedal na sťažnosť odvolateľky. Po zhrnutí sťažnosti odvolateľky a pripomenutí rozsahu svojich vyšetrovacích právomocí, uviedol, že jeho vyšetrovatelia mali právo vyhotoviť digitálne forenzné snímky pevných diskov odvolateľky a že kontrolu na mieste ukončili z dôvodu nedostatočnej spolupráce zo strany odvolateľky. Odvolateľka na jednej strane nepovolila získať kópiu vopred vybraných informácií a v dôsledku toho ani vyhotoviť digitálne forenzné snímky a na druhej strane neposkytla požadované finančné informácie. OLAF dodal, že článok 339 ZFEÚ a článok 10 ods. 1 nariadenia č. 883/2013 zaručujú dôvernosť zhromaždených informácií. Na základe toho dospel k záveru, že na jednej strane jeho úradníci vykonali kontrolu na mieste v medziach svojich právomocí, a na druhej strane ochrana obchodného tajomstva odvolateľky nepredstavovala legitímny dôvod, ktorý by mohol brániť ich vyšetrovaniu. Dospel preto k záveru, že pri kontrole na mieste nedošlo k žiadnemu porušeniu procesných práv odvolateľky.

23. Listom zo 14. septembra 2016 OLAF informoval odvolateľku, že na účely vyšetrovania podozrení z korupcie alebo podvodu v súvislosti so sporným projektom sa považuje za dotknutú osobu. OLAF ju následne vyzval, aby predložila svoje pripomienky v lehote desiatich dní.

24. Listom z 23. septembra 2016 odvolateľka predložila svoje pripomienky OLAF-u a uviedla, že konala v súlade s platnými právnymi predpismi a dodržala všetky podmienky na zabezpečenie oprávneného prístupu OLAF-u k jej údajom. Uviedla, že je pripravená pokračovať v spolupráci s OLAF-om a poskytnúť mu prístup ku všetkým relevantným údajom, ktoré možno zhromaždiť na účely vyšetrovania OLAF-u.

25. Listom z 29. septembra 2016 CFCU informovala Agrotec o kontrole na mieste v priestoroch odvolateľky a o skutočnosti, že nesúhlasila s tým, aby sa OLAF-u poskytol prístup k určitým informáciám, ktoré požadoval na účely vyšetrovania. Dodala, že OLAF sa domnieval, že odvolateľka svojím konaním porušila článok 25 všeobecných podmienok uplatniteľných na spornú zmluvu (ďalej len „všeobecné podmienky“), a že situáciu preskúmala s príslušnými útvarmi Komisie. Napokon na základe toho, že podľa všeobecných podmienok bola Agrotec jediným

partnerom vo všetkých zmluvných a finančných záležitostiach, CFCU informovala túto spoločnosť, že v dôsledku toho pozastavila úhradu faktúr, ktoré predložila, prinajmenšom do skončenia vyšetrovania OLAF-u.

26. Dňa 30. septembra 2016 Agrotec zaslala odvolateľke list CFCU, ktorý dostala predchádzajúci deň. Požiadala Vialto, aby s OLAF-om okamžite objasnila situáciu, v ktorej sa nachádza, a na druhej strane, aby informovala Agrotec, ako aj ostatných členov konzorcia o akomkoľvek pochybení na jej strane, ktoré viedlo k začatiu vyšetrovania OLAF-u. Agrotec dodala, že si vyhradzuje právo prijať potrebné opatrenia, najmä prostredníctvom CFCU, na ochranu svojich záujmov pred konaním nezlučiteľným s ich partnerstvom, ktorých sa odvolateľka údajne dopustila.

27. Listom zo 4. októbra 2016 odvolateľka informovala Agrotec o stave vyšetrovania OLAF-u, ktoré sa jej týka, a zaslala spoločnosti Agrotec korešpondenciu, ktorú si vymenila s OLAF-om. Okrem toho odvolateľka informovala Agrotec o dôvodoch, na základe ktorých sa domnievala, že CFCU nie je vzhľadom na všeobecné podmienky oprávnená rozhodnúť o pozastavení platieb týkajúcich sa spornej zmluvy.

28. Listom zo 6. októbra 2016 CFCU oznámila spoločnosti Agrotec, že OLAF ju informoval o prebiehajúcom vyšetrovaní, a keďže opatrenia, ktoré majú byť prijaté voči odvolateľke, ešte prijaté neboli, Komisia odporučila CFCU pozastaviť všetky platby konzorciu až do ukončenia vyšetrovania OLAF-u.

29. Listom z 13. októbra 2016 Generálne riaditeľstvo Komisie pre európsku susedskú politiku a rokovania o rozšírení (ďalej len „GR pre rozšírenie“) informovalo CFCU o tom, že odvolateľka v rozpore s článkom 25 všeobecných podmienok odmietla spolupracovať pri vyšetrovaní vedenom OLAF-om, a požiadalo ju, aby prijala potrebné opatrenia podľa týchto všeobecných podmienok a aby v tomto ohľade zvážila ako jedno z možných opatrení pozastavenie plnenia spornej zmluvy alebo jej časti, ktorú vykonala odvolateľka, na základe článkov 25 a 35 všeobecných podmienok. GR pre rozšírenie dodalo, že sumy vyplatené odvolateľke na základe spornej zmluvy neboli spôsobilé na financovanie z rozpočtu EÚ, a požiadalo CFCU, aby tieto sumy presne určila.

30. Listom z 9. novembra 2016 OLAF informoval odvolateľku o tom, že vyšetrovanie bolo ukončené, že jeho záverečná správa z vyšetrovania bola postúpená GR pre rozšírenie a že GR pre rozšírenie bolo odporučené, aby prijalo vhodné opatrenia na zabezpečenie uplatňovania postupov a sankcií vyplývajúcich zo závažného porušenia všeobecných podmienok zo strany odvolateľky.

31. Listom z 11. novembra 2016 CFCU informovala Agrotec o ukončení vyšetrovania OLAF-u a o jeho závere, že odvolateľka porušila článok 25 všeobecných podmienok. CFCU tiež informovala Agrotec o svojom rozhodnutí vylúčiť odvolateľku zo spornej zmluvy vo všetkých ohľadoch a pokračovať v plnení tejto zmluvy namiesto toho, aby plnenie úplne pozastavila, ako to odporúčalo GR pre rozšírenie ako jedno z možných opatrení. CFCU preto požiadala Agrotec, aby s okamžitou platnosťou ukončila k 11. novembru 2016 činnosť odvolateľky a aby vykonala nevyhnutné kroky na jej vylúčenie z konzorcia, a to vypracovaním dodatku k spornej zmluve.

32. Dňa 17. novembra 2016 Agrotec a členovia konzorcia, okrem odvolateľky, podpísali dodatok k dohode o spolupráci uzavretej medzi nimi, ktorého účelom bolo stanoviť nové rozdelenie úloh medzi týchto členov. Odvolateľka listom z 5. decembra 2016 adresovaným CFCU spochybnila svoje vylúčenie zo spornej zmluvy. CFCU listom z 10. januára 2017 odmietla tvrdenia

odvolateľky. Dňa 13. decembra 2016 CFCU a Agrotec podpísali dodatok k spornej zmluve s cieľom vylúčiť odvolateľku zo zoznamu členov konzorcia a vyvodiť z toho primerané, najmä finančné dôsledky.

33. Listom zo 6. januára 2017 CFCU informovala Agrotec, že suma zodpovedajúca účasti odvolateľky na plnení spornej zmluvy predstavuje 182 350,75 eura, a že táto suma nebola spôsobilá na financovanie z rozpočtu Európskej únie z dôvodu porušenia svojich zmluvných povinností zo strany odvolateľky.

IV. Konanie na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok

34. Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 7. septembra 2017 Vialto podala žalobu, ktorou sa domáhala, aby bola Komisii uložená povinnosť zaplatiť jej náhradu majetkovej škody vo výške 320 944,56 eura a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 150 000 eur spolu s úrokmi, ktorá bola údajne spôsobená protiprávnym konaním Komisie a OLAF-u v súvislosti s jej vylúčením zo spornej zmluvy.

35. Na podporu tohto návrhu Vialto uviedla dva žalobné dôvody týkajúce sa protiprávnosti konania OLAF-u, z ktorých prvý je založený na porušení článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96 a druhý na porušení práva na riadnu správu vecí verejných, zásady zákazu diskriminácie, zásady proporcionality a zásady ochrany legitímnych očakávaní. Okrem toho Vialto podala sťažnosť týkajúcu sa protiprávnosti konania Komisie založenú na porušení práva byť vypočutý.

36. Na pojednávaní, ktoré sa konalo pred Všeobecným súdom, sa Vialto vzdala svojho nároku na náhradu majetkovej škody a znížila požadovanú sumu náhrady údajne utrpenej nemajetkovej ujmy na 25 000 eur spolu s úrokmi.

37. Napadnutým rozsudkom Všeobecný súd po tom, čo konštatoval, že Komisia nesprávne napadla jeho právomoc, a z tohto dôvodu prípustnosť žaloby, zamietol všetky výhrady spoločnosti Vialto týkajúce sa protiprávnosti konania OLAF-u a Komisie, a teda aj žalobu v celom rozsahu.

38. Všeobecný súd predovšetkým uviedol, že údaje, ku ktorým žiadali zástupcovia OLAF-u v prejednávanej veci prístup, možno považovať za relevantné pre vyšetrovanie OLAF-u, a že vyhotovenie digitálnej forenznej snímky patrí medzi právomoci zverené Komisii článkom 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96. Ďalej konštatoval, že zástupcovia OLAF-u sa tým, že požiadali Vialto o prístup k týmto údajom na účely ich analýzy, nedopustili žiadneho porušenia tohto ustanovenia.

39. Všeobecný súd ďalej odmietol tvrdenia spoločnosti Vialto týkajúce sa porušenia práva na riadnu správu vecí verejných, zásady zákazu diskriminácie, zásady proporcionality a zásady ochrany legitímnych očakávaní zo strany OLAF-u. Pokiaľ ide o poslednú uvedenú zásadu, Všeobecný súd po pripomenutí podmienok, ktoré musia byť splnené na to, aby sa jej osoba mohla dovolávať, konštatoval, že v prejednávanej veci až po tom, čo Vialto nevyhovela zákonnej požiadavke zástupcov OLAF-u na zhromaždenie údajov, sa títo zástupcovia zhodli na odchýlke od postupu stanoveného v usmerneniach k digitálnym forenzným postupom, pokiaľ ide o miesto získania údajov a ich spracovania, ako aj o nosič, ktorý bol na tento účel použitý.

40. Nakoniec Všeobecný súd zamietol sťažnosť spoločnosti Vialto týkajúcu sa porušenia jej práva na vypočutie zo strany Komisie, pričom na jednej strane konštatoval, že Vialto predložila svoje pripomienky ku kontrole na mieste listami adresovanými OLAF-u, a na druhej strane, že rozhodnutie o vylúčení spoločnosti Vialto zo spornej zmluvy prijala CFCU bez toho, aby bola CFCU v tomto zmysle viazaná stanoviskom, ktoré prijalo GR pre rozšírenie.

V. Návrhy účastníkov konania a konanie na Súdnom dvore

41. Vialto svojím odvolaním navrhuje, aby Súdny dvor:

– zrušil napadnutý rozsudok,

– uložil Komisii povinnosť zaplatiť náhradu trov tohto konania, ako aj náhradu trov konania pred Všeobecným súdom.

42. Vialto uvádza, že v prípade, ak by Súdny dvor zrušil napadnutý rozsudok, ponecháva vrátenie veci Všeobecnému súdu na rozhodnutie na jeho úvahu.

43. Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolanie ako nedôvodné,

– uložil spoločnosti Vialto povinnosť zaplatiť náhradu trov konania.

VI. Odvolanie

44. Na podporu svojho odvolania odvolateľka uvádza tri odvolacie dôvody.

45. V prvom rade Vialto vo svojom prvom odvolacom dôvode tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil viacerých skreslení skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia pri uplatnení článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96. Ďalej vo svojom druhom odvolacom dôvode Vialto tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia a dostatočne neodôvodnil svoj rozsudok, pokiaľ ide o údajné porušenie zásady ochrany legitímnych očakávaní. Napokon vo svojom treťom odvolacom dôvode Vialto namieta skreslenie skutkového stavu a nesprávne právne posúdenie, pokiaľ ide o porušenie práva byť vypočutý. Teraz navrhujem postupne preskúmať každý z týchto odvolacích dôvodov.

A. O prvom odvolacom dôvode týkajúcom sa skreslenia skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia, pokiaľ ide o údajné porušenie článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96 zo strany OLAF-u

1. Argumentácia účastníkov konania

46. V prvom odvolacom dôvode odvolateľka odkazuje na body 74, 75, 77, 79, 80 a 83 napadnutého rozsudku a tvrdí, že tieto body obsahujú viaceré nepresnosti v súvislosti so skutkovým stavom a nesprávne právne posúdenia v rozsahu, v akom Všeobecný súd konštatoval, že OLAF neporušil článok 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96. Tento prvý odvolací dôvod sa v podstate delí na tri časti.

a) O prvej časti (bod 80 napadnutého rozsudku)

47. V prvej časti prvého odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd nesprávne zistil skutkový stav dvoma spôsobmi, čím sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia.

48. Po prvé odvolateľka uvádza, že konanie začaté proti Komisii sa netýkalo oprávnenosti žiadosti OLAF-u o získanie prístupu k údajom uvedeným Všeobecným súdom v bode 71 napadnutého rozsudku, ale oprávnenosti žiadosti OLAF-u o povolenie zhromažďovať, teda odobrať a vziať položky, ktoré nesúvisia s vyšetrovaním. Všeobecný súd teda nesprávne posúdil skutkový stav a rozhodol o otázke, ktorá nebola nikdy položená v rámci prejednávanej veci, a to o práve *viesť vyšetrovanie* týkajúce sa údajov vyšetrovaného podniku namiesto toho, aby preskúmal právo *zhromažďovať* údaje, ktoré nesúvisia s predmetom vyšetrovania. Po druhé odvolateľka ďalej uvádza, že táto zámena viedla k nesprávnemu právnemu posúdeniu, pretože Všeobecný súd mal podať výklad článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96 v tom zmysle, že nepriznáva rozsiahle právo na vyšetrovanie vzťahujúce sa na všetky údaje uvedené v tomto ustanovení, ale skôr obmedzené právo zhromažďovať iba údaje, ktoré súvisia s predmetom vyšetrovania. Po tretie, na rozdiel od toho, čo je uvedené v bode 80 napadnutého rozsudku, Vialto v skutočnosti umožnila OLAF-u prístup – to znamená právo vyšetrovať – k siedmim kategóriám údajov uvedených v bode 71 toho istého rozsudku.

49. Komisia súhlasí s odôvodnením Všeobecného súdu a domnieva sa, že zo znenia článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96, ktorý výslovne stanovuje prístup k údajom a ich kopírovanie, vyplýva, že vyhotovenie a prenos digitálnych forenzných snímok v priestoroch OLAF-u patrí do právomoci Komisie.

50. Komisia tvrdí, že Všeobecný súd plne porozumel predmetu sporu a posúdil, či OLAF oprávnene požadoval zhromažďovanie sporných údajov na účely vyšetrovania. Po prvé zastáva názor, že Vialto svojvoľne rozlišuje medzi prístupom k údajom a zhromažďovaním údajom. V rámci digitálnej forenznej analýzy je takéto rozlišovanie nemožné a nesprávne. Na to, aby mal takýto prístup potrebný účinok, sa totiž vyžaduje zhromažďovanie dotknutých údajov na účely ich spracovania prostredníctvom špecifického softvéru. Až po týchto rôznych krokoch môžu mať kontrolóri OLAF-u účinný prístup k dotknutým údajom. Po druhé použitie výrazu „prístup k údajom“ zo strany Všeobecného súdu v bode 80 napadnutého rozsudku nemožno považovať za skreslenie skutkového stavu. Takýto prístup by sa požadoval priamo pre určité údaje, akými sú transakcie, a nepriamo pre iné údaje, a to na účely vyhotovenia digitálnej forenznej snímky. Vialto však údajne bránila účinnému prístupu k dotknutým údajom.

b) O druhej časti (body 74, 75 a 83 napadnutého rozsudku)

51. V rámci druhej časti prvého odvolacieho dôvodu odvolateľka uvádza niekoľko tvrdení smerujúcich k preukázaniu pochybení, ktorých sa mal dopustiť Všeobecný súd v súvislosti s právomocou OLAF-u zhromažďovať údaje.

52. Po prvé uvádza, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že neodôvodnil záver uvedený v bode 74 napadnutého rozsudku, podľa ktorého údaje, ktorých zhromažďovanie OLAF požadoval, súviseli s dotknutými operáciami a boli nevyhnutné pre riadny výkon kontroly na mieste v zmysle článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96. Po druhé takéto zistenie bolo svojvoľné, čím došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu, keďže pred vyhľadávaním kľúčových slov sa nemožno domnievať, že všetky údaje požadované OLAF-om súviseli s operáciami, ktorých sa vyšetrovanie týkalo, a boli nevyhnutné pre toto vyšetrovanie. Po tretie

Všeobecný súd skreslil skutkový stav, keď v bode 75 napadnutého rozsudku konštatoval, že Vialto namietala iba proti zhromažďovaniu týchto údajov na nosičoch, ktoré sa mali preniesť do priestorov OLAF-u. Vialto od začiatku a vo všeobecnosti nesúhlasila so zhromažďovaním údajov, ktoré nesúvisia s posudzovaným projektom.

53. Komisia súhlasí s odôvodnením Všeobecného súdu a domnieva sa, že zhromažďovanie požadovaných údajov bolo nevyhnutné pre riadny výkon kontroly na mieste.

54. Po prvé záver uvedený v bode 74 napadnutého rozsudku je založený na povahe digitálnych forenzných operácií, a preto nie je v žiadnom prípade svojvoľný. Po druhé žiadosť OLAF-u týkajúca sa zhromažďovania údajov sa nevzťahovala na všetky údaje spoločnosti Vialto, ale len na skutočnosti vymedzené na základe objektívnych kritérií *ratione persone* a *ratione temporis*. Vialto nerozumie povahe digitálnych forenzných operácií, keď sa domnieva, že pred zhromaždením údajov sa vyžaduje vyhľadávanie kľúčových slov. Okrem toho Všeobecný súd vo svojom rozsudku z 12. júla 2018, Nexans France a Nexans/Komisia (T-449/14, EU:T:2018:456), potvrdil platnosť predmetnej metodiky v rámci kontrol Komisie v oblasti hospodárskej súťaže na základe článku 20 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch [101 a 102 ZFEÚ][6]. Po tretie Všeobecný súd v bode 75 napadnutého rozsudku iba odkázal na námietku spoločnosti Vialto týkajúcu sa ukladania údajov na nosiče, ktoré mali byť následne prenesené do priestorov OLAF-u, čo Vialto nespochybnila.

c) O tretej časti (body 77 a 79 napadnutého rozsudku)

55. V tretej časti svojho prvého odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď zamietol ako irelevantné tvrdenia Vialto založené na zachovaní služobného tajomstva a ustanovení zmlúv uzavretých s jej obchodnými partnermi, na ktoré sa odvolávala na účely uplatnenia mimozmluvnej zodpovednosti Únie. Takéto argumenty sú relevantné na konštatovanie porušenia článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96 zo strany OLAF-u, pretože preukazujú, že výhrady spoločnosti Vialto týkajúce sa zhromažďovania údajov, ktoré nesúvisia s vyšetrovaním, boli oprávnené. Podľa judikatúry Súdneho dvora by však Vialto bola povinná preukázať, že formulácia týchto výhrad nepredstavuje zneužitie práv. Dodáva, že Všeobecný súd skreslil skutkový stav tým, že konštatoval, že OLAF ju nemohol nútiť k porušeniu jej služobného tajomstva alebo podmienok zmlúv uzavretých s jej obchodnými partnermi, keďže vôbec netvrdila, že ju OLAF nútil konať týmto spôsobom.

56. Komisia naopak dospela k záveru, že tretiu časť prvého odvolacieho dôvodu treba zamietnuť, keďže je neúčinná a v každom prípade nedôvodná.

57. Po prvé argumenty založené na služobnom tajomstve a súvisiacich zmluvných podmienkach v súvislosti s dôkazom o možnom zneužití práv z jej strany predstavujú nové tvrdenie, a sú teda neprípustné. V každom prípade Všeobecný súd v bode 78 napadnutého rozsudku správne konštatoval, že odvolávanie sa na ustanovenia o dôvernom charaktere zmlúv uzavretých s jej obchodnými partnermi je irelevantné z dôvodu povinnosti mlčanlivosti, ktorú majú zástupcovia OLAF-u. Po druhé, pokiaľ ide o konštatovanie Všeobecného súdu, podľa ktorého OLAF nenútil Vialto poskytnúť dôverné informácie, Vialto si nesprávne vyložila napadnutý rozsudok, pretože takéto zistenie by viedlo len k záveru, že ďalšie preskúmanie ustanovení o dôvernosti nie je potrebné.

[6] Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205.

2. Analýza

58. Tretia časť prvého odvolacieho dôvodu sa týka špecifickej otázky. Prvé dve časti tohto odvolacieho dôvodu sa však v podstate týkajú tej istej otázky – konkrétne rozsahu právomocí OLAF-u v rámci digitálnej forenznej operácie podľa článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96 – a možno sa nimi zaoberať spoločne.

a) O prvých dvoch častiach

59. Skôr než pristúpim k analýze podstaty argumentácie odvolateľky uvedenej v rámci prvých dvoch častí jej prvého odvolacieho dôvodu, budem sa na účely ich odmietnutia zaoberať tvrdeniami založenými na skreslení skutkového stavu a údajnom nedostatku odôvodnenia v týchto prvých dvoch častiach.

1) O skreslení skutkového stavu a nedostatku odôvodnenia

60. Po prvé odvolateľka s odkazom na bod 80 napadnutého rozsudku tvrdí, že Všeobecný súd nesprávne posúdil skutkový stav a rozhodol o otázke, ktorá nebola nikdy položená v rámci prejednávanej veci, a to o práve viesť vyšetrovanie týkajúce sa údajov spoločnosti Vialto namiesto toho, aby preskúmal právo zhromažďovať údaje, ktoré nesúvisia s predmetom vyšetrovania.

61. Pokiaľ ide o mňa, domnievam sa, že tento výklad bodu 80 napadnutého rozsudku možno prijať vzhľadom na to, čo je uvedené v bodoch 62 a 75 tohto rozsudku. Na jednej strane Všeobecný súd v bode 62 napadnutého rozsudku uvádza, že odvolateľka vytýka OLAF-u, že požiadal o možnosť *zhromažďovať* údaje nesúvisiace s predmetným vyšetrovaním v rozpore s článkom 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96. Na druhej strane Všeobecný súd v bode 75 napadnutého rozsudku dodáva, že odvolateľka tvrdí, že umožnila vyšetrovateľom OLAF-u *prístup* ku všetkým požadovaným údajom, ale že nesúhlasila so *zhromažďovaním* týchto údajov. Z týchto dvoch bodov teda vyplýva, že Všeobecný súd správne porozumel výhradám odvolateľky voči OLAF-u, a teda predmetu žaloby, ktorá mu bola predložená.

62. Po druhé, odvolateľka zdá sa, si nesprávne vyložila bod 75 napadnutého rozsudku. V tomto bode totiž Všeobecný súd iba konštatoval námietku spoločnosti Vialto týkajúcu sa zhromažďovania údajov na nosiči, ktorý „mal byť vzatý z jej priestorov“, čo Vialto nespochybňuje. Tento bod sa však netýka otázky, či použitý nosič patrí spoločnosti Vialto.

63. Po tretie treba uviesť, že bod 80 napadnutého rozsudku predstavuje záver Všeobecného súdu týkajúci sa výkladu článku 7 nariadenia č. 2185/96. Na rozdiel od toho, čo tvrdí odvolateľka, neobsahuje žiaden výslovný ani implicitný odkaz na konanie spoločnosti Vialto. Nič teda v bode 80 napadnutého rozsudku nenasvedčuje tomu, že by odvolateľka neposkytla prístup ku kategóriám údajov uvedeným v bode 71 napadnutého rozsudku. Okrem toho takéto konštatovanie nemožno vyvodiť ani z predchádzajúcich bodov napadnutého rozsudku.

64. Po štvrté odvolateľka kritizuje nedostatok odôvodnenia na podporu konštatovania Všeobecného súdu v bode 74 napadnutého rozsudku – podľa ktorého údaje, ktorých zhromažďovanie OLAF požadoval, treba považovať za údaje týkajúce sa dotknutých operácií a nevyhnutné pre riadny výkon kontroly na mieste v zmysle článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96.

65. Ako však vyplýva zo slov „Ως εκ τούτου“ v jazyku konania napadnutého rozsudku – ktoré možno preložiť ako „teda“ alebo „preto“ – tento bod predstavuje predbežný záver založený na predchádzajúcich pripomienkach Všeobecného súdu, presnejšie na pripomienkach, ktoré sú uvedené v bodoch 66 až 73. Tvrdenie uvedené v bode 74 napadnutého rozsudku je preto úplne zrozumiteľné a dostatočne odôvodnené.

2) O nesprávnom právnom posúdení pri výklade článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96

66. Odvolateľka dvoma odlišnými odvolacími dôvodmi kritizuje výklad článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96 poskytnutý Všeobecným súdom v napadnutom rozsudku v osobitnom kontexte digitálnej forenznej operácie. V prvom rade mal Všeobecný súd na rozdiel od prijatého výkladu vyložiť toto ustanovenie v tom zmysle, že nezahŕňa široké právo na vyšetrovanie vzťahujúce sa na všetky údaje, ktorých sa toto ustanovenie týka, ale len právo zhromažďovať iba údaje súvisiace s predmetom vyšetrovania. Takto prijatý výklad by bol potom tiež svojvoľný, pretože nemožno predpokladať, že vzhľadom na to, že nedošlo k vyhľadávaniu kľúčových slov, všetky údaje požadované OLAF-om súviseli s operáciami, ktorých sa vyšetrovanie týkalo, a preto mohli byť zhromaždené.

67. Možno pripomenúť, že článok 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96 stanovuje, že inšpektori Komisie majú na jednej strane „za takých istých podmienok ako inšpektori vnútroštátnej správy a v súlade s vnútroštátnou legislatívou *prístup* ku všetkým informáciám a dokumentom o skúmaných operáciách, ktoré sú potrebné na náležité vykonanie miestnych kontrol a inšpekcií [a na druhej strane] môžu… *kopírovať* príslušné doklady“ [7].

68. Je nesporné, že digitálne forenzné operácie vykonávané OLAF-om podľa článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96 sú problematické. [8] Stačí sa pozrieť na návrh Komisie týkajúci sa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady, ktorým sa mení a dopĺňa [nariadenie č. 883/2013], pokiaľ ide o spoluprácu s Európskou prokuratúrou a účinnosť vyšetrovaní OLAF-u [9] a hodnotenie uplatňovania nariadenia č. 883/2013, ktoré mu predchádzalo. [10]

69. Z tohto hodnotenia totiž vyplýva, že právomoci OLAF-u vykonávať digitálne forenzné operácie nie sú dostatočne jasné ani špecifické. Podľa záverečnej správy o hodnotení uplatňovania nariadenia č. 883/2013 sú tieto nedostatky spôsobené dvoma faktormi. Prvým je, že právomoci OLAF-u vykonávať digitálne forenzné operácie počas externých vyšetrovaní závisia od vnútroštátnych pravidiel a postupov, ktoré sa v jednotlivých členských štátoch odlišujú, a sú buď nejasné, alebo neexistujú. [11]

70. Problém zistený v tejto časti hodnotenia uplatňovania nariadenia č. 883/2013 je teda v skutočnosti interakciou na jednej strane medzi nariadením č. 2185/96 a nariadením č. 883/2013 a na druhej strane vnútroštátnym právnym rámcom, v ktorom sa uskutočňuje digitálna forenzná operácia.

7 Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

8 Hoci nariadenie č. 2185/96 odkazuje na inšpektorov Komisie, túto právomoc v súčasnosti vykonáva OLAF v súlade s článkom 2 rozhodnutia Komisie 1999/352, ktorým sa zriaďuje Európsky úrad pre boj proti podvodom (OLAF) (Ú. v. ES L 136, 1999, s. 20; Mim. vyd. 01/003, s. 110), a článkom 3 ods. 1 nariadenia č. 883/2013.

9 COM(2018) 338 final.

10 Správa Komisie Európskemu parlamentu a Rade s názvom „Hodnotenie uplatňovania [nariadenia č. 883/2013]“ [COM(2017) 589 final].

11 Pozri záverečnú správu o hodnotení uplatňovania nariadenia č. 883/2013, 4.2.2.4. Záverečné poznámky (s. 97 v anglickom znení). Pripomínam, že článok 3 ods. 2 nariadenia č. 883/2013 výslovne uvádza, že OLAF môže v súlade s ustanoveniami a postupmi ustanovenými nariadením č. 2185/96 vykonať kontroly a inšpekcie hospodárskych subjektov na mieste.

71. V prejednávanej veci však zo správy o kontrole na mieste spoločnosti Vialto z 12. apríla 2016 vyplýva, že v prvý deň kontroly bol prítomný zástupca maďarskej koordinačnej štruktúry pre boj proti podvodom (AFCOS). Okrem toho sa netvrdí, že digitálna forenzná operácia, ako je definovaná v oprávnení, ktoré vyšetrovateľom OLAF-u vydal generálny riaditeľ OLAF-u, porušila uplatniteľné vnútroštátne predpisy alebo bola vykonaná v rozpore so stanoviskom prítomného vnútroštátneho orgánu. Za týchto okolností sa položená otázka obmedzuje na určenie toho, aký typ digitálneho forenzného vyhľadávania je povolený výlučne na základe článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96.

72. Pri bližšom skúmaní znenia článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96 možno zistiť dve skutočnosti. V prvom rade druhý pododsek tohto ustanovenia výslovne stanovuje, že kontroly a inšpekcie na mieste sa môžu týkať počítačových dát. Z prvého pododseku toho istého ustanovenia ďalej vyplýva, že to nevyhnutne znamená prístup ku všetkým informáciám a dokumentom o skúmaných operáciách obsiahnutým v počítačových dátach, ktoré sú potrebné na náležité vykonanie miestnych kontrol a inšpekcií a právo na kopírovanie príslušných dokladov. Znenie teda naznačuje rozdiel medzi právom na prístup, ktoré z praktických dôvodov musí byť široké, a právom na kopírovanie, ktoré sa naopak obmedzuje iba na relevantné údaje. Dáva to zmysel: na *vyhľadanie* relevantných informácií je potrebné *hľadať* všade, kde možno tieto informácie nájsť.

73. Takýto výklad potvrdzuje tak kontext, do ktorého patrí kontrola na mieste, ako aj jej účel. Podľa článku 8 ods. 3 nariadenia č. 2185/96 musí byť vypracovaná správa o kontrole alebo inšpekcii na mieste a „materiál a podporné dokumenty uvedené v článku 7“ nariadenia č. 2185/96 musia byť k tejto správe pripojené. Takto vypracované správy predstavujú prípustný dôkaz v správnych alebo súdnych konaniach členského štátu, v ktorom sa ich použitie ukáže ako nevyhnutné. No iba dokumenty týkajúce sa porušenia, ktoré je predmetom správneho alebo súdneho konania – inými slovami, ktoré sú relevantné pre tieto konania – môžu z podstaty veci predstavovať prípustné dôkazné prostriedky.

74. V rámci digitálnej forenznej operácie to znamená, že OLAF musí mať prístup ku všetkým počítačovým údajom obsiahnutým v zariadeniach, na ktoré sa vzťahuje oprávnenie vydané generálnym riaditeľom OLAF-u, aby mohol určiť, ktoré z týchto údajov súvisia s dotknutou operáciou. Táto identifikácia je možná len získaním „digitálneho forenzného snímku“ definovaného v usmerneniach k digitálnym forenzným postupom ako „forenzná (bitová) kópia pôvodných údajov obsiahnutá na digitálnom pamäťovom nosiči… uložená v binárnom formáte s jedinečnou hash hodnotou“ [12]. Toto zhromaždenie údajov prostredníctvom „presnej kópie“ by sa preto nemalo zamieňať s kópiami dokladov uvedenými v článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96. Táto digitálna forenzná snímka je z hľadiska informačných technológií nevyhnutná, pretože práve ona umožňuje vyhľadávanie kľúčových slov pomocou špecifického forenzného počítačového softvéru, ktorý identifikuje údaje týkajúce sa sporného projektu. Až po tomto kroku, teda potom, ako softvér identifikoval určité dokumenty ako potenciálne relevantné, sú vyšetrovatelia OLAF-u oprávnení získať prístup k ich obsahu, a tak identifikovať relevantné informácie v zmysle článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96. [13] Potom môžu v prípade potreby vyhotoviť ich kópiu, ktorá sa pripojí k správe. Inými slovami, „presná kópia“ sa najprv používa výlučne na účely preskúmania.

[12] Pozri článok 1.9 usmernení k digitálnym forenzným postupom.

[13] Podľa článku 8.4 usmernení k digitálnym forenzným postupom „keď je forenzný pracovný súbor k dispozícii, vyšetrovateľ podá písomné žiadosti prostredníctvom CMS Intelligence Request Module k indexovaniu forenzného pracovného súboru… V odpovedi na písomnú žiadosť vyšetrovateľa a v spolupráci s vyšetrovateľom, [špecialista OLAF-u na digitálne dôkazy] vyberie z digitálneho forenzného pracovného súboru údaje zodpovedajúce kritériám vyhľadávania a sprístupní ich pre vyšetrovateľa iba na čítanie“.

75. Okrem toho indexácia údajov pomocou forenzného počítačového softvéru a následné triedenie indexovaných údajov môže trvať značný čas, najmä preto, že podniky si v súčasnosti ukladajú veľké množstvá údajov do elektronickej podoby. Táto osobitosť prostredia informačných technológií tiež vysvetľuje, prečo OLAF vychádza z kópie údajov na účely ich preskúmania. Je to v záujme tak OLAF-u, ako aj dotknutého podniku, ktorý tak môže aj naďalej používať pôvodné dáta a nosiče, na ktorých sú dáta uložené. V dôsledku toho je zásah do fungovania podniku spôsobený inšpekciou OLAF-u obmedzený.[14] Naopak všeobecný zákaz kopírovania údajov bez predchádzajúceho preskúmania by predstavoval neprimeranú, a teda neoprávnenú prekážku pri výkone inšpekčných právomocí OLAF-u, ktorá by išla nad rámec toho, čo je nevyhnutné na ochranu práv dotknutých podnikov. Takýto zákaz by preto neprimerane obmedzoval účinnosť vyšetrovaní ako nevyhnutného nástroja na to, aby OLAF mohol vykonávať svoju úlohu v boji proti podvodom, korupcii alebo akejkoľvek inej protiprávnej činnosti poškodzujúcej finančné záujmy Únie.[15]

76. Za týchto okolností nevidím žiaden dôvod, pre ktorý by sa OLAF nemohol v závislosti od okolností rozhodnúť preskúmať údaje obsiahnuté na digitálnom dátovom nosiči kontrolovaného podniku nie na základe pôvodných údajov, ale na základe „presnej kópie“ týchto údajov. Ako totiž Súdny dvor nedávno rozhodol vo veci podobného postupu, ktorý viedla Komisia podľa nariadenia č. 1/2003, „tak v prípade, keď skúma pôvodné údaje, ako aj v prípade, keď analyzuje kópiu týchto údajov, ide [totiž] o tie isté údaje, ktoré sú predmetom kontroly vykonávanej Komisiou“[16].

77. Je pravda, že na rozdiel od článku 7 nariadenia č. 2185/96 a článku 3 ods. 3 nariadenia č. 883/2013, článok 20 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 neodkazuje na vnútroštátne právne predpisy, keď má Komisia vykonávať svoje inšpekčné právomoci v oblasti hospodárskej súťaže. Ako som však už uviedol, na jednej strane sa v prejednávanej veci netvrdí, že došlo k porušeniu uplatniteľného vnútroštátneho práva, a na druhej strane samotná zásada prístupu k počítačovým údajom kontrolovaného podniku je výslovne povolená v článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96.

78. Na rozdiel od toho, čo tvrdí odvolateľka, a podľa analýzy Súdneho dvora v rozsudku zo 16. júla 2020, Nexans France a Nexans/Komisia (C-606/18 P, EU:C:2020:571, bod 63), právo OLAF-u na prístup ku všetkej elektronickej korešpondencii, pevnému disku prenosného počítača alebo údajom uložených na serveri kontrolovanej spoločnosti a právo vyhotoviť presnú kópiu (teda „digitálny forenzný snímok“ [digitálna forenzná snímka – *neoficiálny preklad*]), predstavuje *medzistupeň* v rámci skúmania údajov nachádzajúcich sa v týchto súboroch a na tomto nosiči. Podľa tohto prístupu dochádza k oddeleniu dokumentov, ktoré tvoria potenciálny dôkaz, od ostatných údajov pomocou triedenia, ktoré nasleduje po vyhotovení digitálnej forenznej snímky.[17] Takéto „kopírovanie“ na účely triedenia preto nepredstavuje väčší zásah ako samotné triedenie. To samo osebe nepredstavuje dodatočnú právomoc zverenú OLAF-u, ale ako správne

[14] Pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. júla 2020, Nexans France a Nexans/Komisia (C-606/18 P, EU:C:2020:571, bod 66). Z tohto dôvodu treba poznamenať, že možnosť OLAF-u pokračovať vo svojom preskúmaní údajov súvisiacich s činnosťami podniku mimo priestorov tohto podniku je podmienená zistením, že takéto pokračovanie nespôsobuje žiadne porušenie práva na obhajobu a nepredstavuje ďalší zásah do práv dotknutých podnikov v porovnaní so zásahom, ktorý je vlastný vykonaniu inšpekcie v ich priestoroch. OLAF môže konať týmto spôsobom, ak sa môže oprávnene domnievať, že je odôvodnené tak urobiť v záujme efektívnosti inšpekcie alebo s cieľom zabrániť nadmernému zásahu do fungovania dotknutého podniku (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. júla 2020, Nexans France a Nexans/Komisia, C-606/18 P, EU:C:2020:571, body 87 a 90).

[15] Pozri analogicky (pokiaľ ide o vyšetrovaciu právomoc Komisie v oblasti hospodárskej súťaže podľa nariadenia č. 1/2003) návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott vo veci Nexans France a Nexans/Komisia (C-606/18 P, EU:C:2020:207, bod 66).

[16] Rozsudok zo 16. júla 2020, Nexans France a Nexans/Komisia (C-606/18 P, EU:C:2020:571, bod 62).

[17] Pozri článok 8.4 usmernení k digitálnym forenzným postupom citovaný v poznámke pod čiarou 13. „Informačný leták k digitálnym forenzným operáciám“ OLAF-u tiež pripomína, že „všetky údaje relevantné pre vyšetrovanie sa určia pomocou vyhľadávania kľúčových slov a iných metód vyhľadávania [a iba] tieto údaje sa vložia do spisu“.

konštatoval Všeobecný súd v bode 73 napadnutého rozsudku, je súčasťou kontrolnej právomoci, ktorú článok 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96 zveruje OLAF-u a môže byť nevyhnutný pre riadny výkon predmetnej kontroly na mieste.

79. Takéto kopírovanie údajov bez predchádzajúceho preskúmania by samozrejme malo byť povolené, ak OLAF následne overí pri prísnom dodržaní práva dotknutého podniku na obhajobu, či sú tieto údaje relevantné pre predmet inšpekcie, a až potom vloží do spisu dokumenty považované v tejto súvislosti za relevantné a vymaže ostatné skopírované údaje. [18]

80. Komisia v odpovedi na otázku o tejto záruke na pojednávaní 10. februára 2021 výslovne potvrdila, že údaje, ktoré nie sú relevantné, boli po určitom čase skutočne zničené, hoci to zástupcovia odvolateľky spochybnili. Je pravda, že usmernenia k digitálnym forenzným postupom neobsahujú v tomto ohľade žiadne výslovné pravidlo. Možno však uviesť, že v informačnom letáku OLAF-u k digitálnym forenzným operáciám sa uvádza, že OLAF uchováva údaje najviac po dobu 15 rokov od ukončenia vyšetrovania. Okrem toho z článku 10 usmernení k digitálnym forenzným postupom vyplýva, že ak chce vyšetrovací útvar OLAF-u znovu získať digitálnu forenznú snímku získanú v rámci iného vyšetrovania, musí predložiť novú žiadosť o povolenie generálnemu riaditeľovi podľa rovnakých kritérií, aké sa požadujú na povolenie digitálnej forenznej operácie v rámci inšpekcií priestorov alebo kontrol na mieste a pri dodržaní úplného informovania dotknutej osoby alebo hospodárskeho subjektu. Ide o dôležité a nevyhnutné záruky.

81. Je potrebné zdôrazniť, že tieto vyšetrovacie právomoci boli OLAF-u zverené z dôvodu špecifickej povahy moderných a vyspelých technologických zariadení, ktoré sú schopné uchovávať obrovské množstvo údajov. Práve táto technologická kapacita si v zásade vyžaduje prístup ku všetkému, aby mohlo byť vyhľadávanie následne spresnené odkazom, napríklad na príslušné kľúčové slová. Je dôležité si to ujasniť: aj keď OLAF musí mať v zásade nevyhnutne prístup ku všetkému na účely vyhľadávania údajov, musí tiež rešpektovať oprávnené záujmy dotknutého podniku, pokiaľ ide o súkromie a dôvernosť dokumentov, ktoré nie sú relevantné. Akékoľvek zneužitie týchto právomocí – ako napríklad neoprávnené sprístupnenie takto zhromaždených údajov tretím stranám – by predstavovalo veľmi závažné porušenie práva na obhajobu dotknutej osoby a pravdepodobne by malo mimoriadne vážne dôsledky tak pre OLAF, ako aj pre jeho úradníkov. Treba spravodlivo konštatovať, že v prejednávanej veci sa nič také netvrdilo. Za týchto okolností a z dôvodov, ktoré som práve uviedol, navrhujem zamietnuť prvé dve časti prvého odvolacieho dôvodu.

b) O tretej časti

82. V tretej časti prvého odvolacieho dôvodu Vialto spochybňuje tvrdenia Všeobecného súdu uvedené v bodoch 77 a 79 napadnutého rozsudku, podľa ktorých sú na jednej strane jej tvrdenia založené na zachovaní služobného tajomstva a ustanovení zmlúv uzavretých s jej obchodnými partnermi irelevantné na účely mimozmluvnej zodpovednosti Únie a na druhej strane nemožno sa domnievať, že OLAF ju nútil k porušeniu tohto tajomstva alebo uvedených ustanovení.

83. Predovšetkým na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, si nemyslím, že prvá výhrada uvedená na podporu tretej časti prvého odvolacieho dôvodu predstavuje nový odvolací dôvod a ako taká musí byť zamietnutá ako neprípustná.

[18] Pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. júla 2020, Nexans France a Nexans/Komisia (C-606/18 P, EU:C:2020:571, bod 64).

84. Je pravda, že v rámci odvolania je právomoc Súdneho dvora v zásade obmedzená na preskúmanie toho, ako Všeobecný súd posúdil žalobné dôvody, ktoré boli pred ním prejednané. Tvrdenie, ktoré nebolo uvádzané na prvom stupni, však nepredstavuje nový neprípustný dôvod v štádiu odvolania, ak je považované iba za rozšírenie argumentácie, ktorá už bola v žalobe na Všeobecnom súde uvedená v rámci predloženého žalobného dôvodu.[19]

85. Z bodu 77 napadnutého rozsudku však vyplýva, že odvolateľka sa od začiatku opierala o tvrdenie týkajúce sa služobného tajomstva a ustanovení zmlúv uzavretých s jej obchodnými partnermi, aby odôvodnila svoje odmietnutie oznámiť niektoré údaje požadované OLAF-om. V tomto kontexte je zrejmé, že „preformulovanie" tohto tvrdenia na základe konceptu zneužitia práva je len rozšírením argumentácie, ktorá už bola uvedená pred Všeobecným súdom. Keďže Všeobecný súd ho mal nesprávne posúdiť, tento odvolací dôvod je len pokračovaním argumentácie, ktorá už bola uvedená v rámci žalobného dôvodu predloženého v žalobe na Všeobecnom súde. Táto časť prvého odvolacieho dôvodu musí byť preto vyhlásená za prípustnú.

86. Toto tvrdenie sa mi však zdá neúčinné. Je totiž súčasťou všeobecnejšieho tvrdenia, že spoločnosti Vialto vznikla škoda v dôsledku toho, že OLAF porušil článok 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96 tým, že zhromaždil informácie, ktoré nesúvisia s inšpekciou. Domnievam sa, že Všeobecný súd sa nedopustil žiadneho nesprávneho právneho posúdenia, keď potvrdil OLAF-u výkon jeho inšpekčných právomocí. Okrem toho zo spisu vyplýva, že OLAF navrhol v rámci tejto inšpekcie uplatniť na údaje odvolateľky osobitný postup vyhradený pre údaje, ktoré sú osobitne chránené zákonom.[20] Za týchto okolností sa mi zdá, že v každom prípade tvrdenie odvolateľky založené na služobnom tajomstve a na jeho zmluvných podmienkach nemohlo viesť ku konštatovaniu dostatočne závažného porušenia právnej normy, ktorá jej priznáva práva. Toto tvrdenie je preto neúčinné.

87. Druhá výhrada uvedená odvolateľkou v rámci tretej časti prvého odvolacieho dôvodu je tiež neúčinná. Touto výhradou Vialto tvrdí, že na rozdiel od toho, ako konštatoval Všeobecný súd v bode 79 napadnutého rozsudku, nikdy netvrdila, že ju OLAF nútil porušiť služobné tajomstvo a niektoré zmluvné ustanovenia. Podľa odvolateľky Všeobecný súd rozhodol o tvrdení, ktoré nebolo vznesené, a už len z tohto dôvodu by mal byť zrušený tento bod napadnutého rozsudku. Túto výhradu však treba považovať za neúčinnú, keďže Všeobecný súd v bode 79 napadnutého rozsudku odmietol tvrdenie, ktoré nebolo uvedené. Okrem toho z použitia výrazu „v každom prípade" v uvedenom bode napadnutého rozsudku vyplýva, že posúdenie vykonané Všeobecným súdom v uvedenom bode bolo urobené z dôvodu opatrnosti pre prípad, že by sa rozhodlo, že Vialto sa môže odvolávať na tvrdenie týkajúce služobného tajomstva a podmienok svojich zmlúv na odôvodnenie svojho odmietnutia poskytnúť prístup k určitým informáciám.

88. V dôsledku toho treba prvý odvolací dôvod zamietnuť ako čiastočne nedôvodný a čiastočne neúčinný.

[19] Pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. decembra 2020, Groupe Canal +/Komisia (C-132/19 P, EU:C:2020:1007, bod 28).

[20] Pozri článok 6.3 usmernení k digitálnym forenzným postupom.

B. O druhom odvolacom dôvode založenom na porušení zásady ochrany legitímnych očakávaní

1. Argumentácia účastníkov konania

89. V druhom odvolacom dôvode Vialto tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia a dostatočne neodôvodnil svoj rozsudok, pokiaľ ide o údajné porušenie zásady ochrany legitímnych očakávaní.

90. Po prvé napadnutý rozsudok je nedostatočne odôvodnený, pretože nevysvetľuje, ktorá z troch podmienok potrebných na to, aby sa mohlo dovolávať zásady legitímnych očakávaní, nebola v prejednávanej veci splnená, a okrem toho neskúma žiadnu z troch podmienok.

91. Po druhé bod 118 napadnutého rozsudku údajne vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, keďže je v rozpore s judikatúrou, ktorá zakazuje zrušenie správneho aktu – či už zákonného alebo nezákonného – ktorý priznáva subjektívne práva alebo podobné výhody, so spätnou účinnosťou. Uistenia vyšetrovateľov OLAF-u v prvý deň inšpekcie týkajúce sa postupu vykonania kontroly však boli zákonné. Zástupcovia OLAF-u preto nemohli tieto uistenia odvolať *a posteriori* a požadovať vykonanie kontroly na mieste, ako keby takéto uistenia neboli nikdy poskytnuté.

92. Po tretie odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v tom istom bode napadnutého rozsudku konštatoval, že Vialto sa nemôže dovolávať porušenia legitímnych očakávaní pri uplatňovaní postupu, ktorý sa odchyľuje od pravidla v jej prospech, keď nekonala v dobrej viere. Odvolateľka sa však domnieva, že žiadosti OLAF-u boli v rozpore s článkom 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96, že svoje stanovisko zaujala už v prvý deň inšpekcie, a že ak sa zástupcovia OLAF-u domnievali, že protiprávne bráni ich vyšetrovaniu, mali požiadať o pomoc vnútroštátne orgány v súlade s článkom 9 tohto nariadenia. Za týchto okolností sa Vialto domnieva, že z jej strany nemohlo byť preukázané, že nekonala v dobrej viere.

93. Komisia navrhuje prijať záver, že druhý odvolací dôvod sa musí zamietnuť.

94. Po prvé Všeobecný súd dostatočne odôvodnil svoj záver, že nedošlo k porušeniu zásady ochrany legitímnych očakávaní. Po druhé odvolateľka nevysvetľuje, v čom spočívali uistenia, ktoré údajne poskytol OLAF, a v každom prípade dôvera, ktorú uvádza Vialto, bola narušená jej vlastným konaním. Po tretie dovolávanie sa zásad týkajúcich sa zrušenia správnych aktov v prejednávanej veci je neúčinné a v každom prípade nedôvodné, keďže vykonanie kontroly na mieste zo strany OLAF-u nepredstavuje správny akt alebo v každom prípade správny akt priznávajúci subjektívne práva alebo podobné výhody.

2. Analýza

95. Na podporu svojho druhého odvolacieho dôvodu Vialto uvádza tri tvrdenia: po prvé nedostatočné odôvodnenie zo strany Všeobecného súdu pri posúdení argumentácie týkajúcej sa zásady ochrany legitímnych očakávaní, po druhé zákaz zrušiť zákonný správny akt priznávajúci subjektívne práva alebo podobné výhody a po tretie nesprávne právne posúdenie, keď uviedol, že Vialto sa nemôže dovolávať porušenia zásady legitímnych očakávaní vyplývajúcej z uplatnenia postupu, ktorý sa odchyľuje od obvyklého postupu kontroly, z dôvodu svojho odmietnutia vyhovieť zákonnej žiadosti OLAF-u.

96. Navrhujem zaoberať sa týmito argumentmi spoločne, pretože všetky úzko súvisia s úvodnou otázkou existencie „legitímnych očakávaní“ spoločnosti Vialto. Ako Všeobecný súd správne uviedol v bode 114 napadnutého rozsudku, právo domáhať sa uplatnenia zásady ochrany legitímnych očakávaní predpokladá poskytnutie presných, bezpodmienečných a zhodujúcich sa záruk pochádzajúcich z oprávnených a spoľahlivých zdrojov dotknutému subjektu zo strany príslušných orgánov Únie. Naopak, nikto sa nemôže dovolávať porušenia tejto zásady, pokiaľ neexistujú tieto uistenia. [21] Okrem toho tieto záruky musia byť také, aby vzbudili legitímnu dôveru („attente légitime“) u toho, komu sú určené. [22]

97. Rovnako zákaz zrušenia správneho aktu je odôvodnený potrebou splniť legitímne očakávania príjemcu dotknutého opatrenia. [23] Inými slovami, zrušenie správneho aktu je zakázané len vtedy, ak adresát rozhodnutia mal legitímnu dôveru v skutočnosť, že rozhodnutie vyriešilo túto otázku s konečnou platnosťou. [24]

98. Ak by sa teda ukázalo, že táto podmienka nebola v prejednávanej veci splnená – čo sa domnievam, že bola –, posledné dve tvrdenia, ktoré odvolateľka uviedla na podporu svojho druhého odvolacieho dôvodu, by boli nedôvodné. Prípadný nedostatok odôvodnenia zo strany Všeobecného súdu by teda nemal vplyv na dôvodnosť zamietnutia tvrdenia spoločnosti Vialto týkajúceho sa zásady ochrany legitímnych očakávaní, a teda by bol neúčinný.

99. V prvom rade treba pripomenúť, že právo domáhať sa ochrany legitímnych očakávaní sa ako logický dôsledok zásady právnej istoty vzťahuje na každého jednotlivca nachádzajúceho sa v situácii, z ktorej vyplýva, že správny orgán Únie u neho vyvolal odôvodnené očakávania („espérances fondées“). Uisteniami schopnými vyvolať uvedené očakávania sú bez ohľadu na formu, akou boli oznámené, informácie, ktoré sú presné, zhodujú sa, neviažu sa na splnenie žiadnej podmienky a pochádzajú z oprávnených a dôveryhodných zdrojov. Naopak, nikto sa nemôže odvolávať na porušenie tejto zásady, pokiaľ neexistujú presné uistenia, ktoré mu mal poskytnúť správny orgán. [25]

100. Je preto nevyhnutné určiť, aké legitímne očakávania boli zo strany OLAF-u poskytnuté spoločnosti Vialto v prejednávanej veci. Inými slovami, aké presné, nepodmienené a súhlasné uistenia dostala Vialto od OLAF-u v súvislosti so spornou digitálnou forenznou operáciou?

101. Samotná Vialto vo svojom odvolaní uvádza, že Všeobecný súd v bode 116 napadnutého rozsudku uviedol, aké boli uistenia poskytnuté vyšetrovateľmi OLAF-u. Podľa tohto bodu však vyšetrovatelia OLAF-u súhlasili s tým, že v reakcii na obavy vyjadrené odvolateľkou sa odchýlia od postupu stanoveného v usmerneniach k digitálnym forenzným postupom, pokiaľ ide jednak o miesto získania a spracovania digitálneho nosiča obsahujúceho vyhotovené digitálne forenzné snímky a jednak pokiaľ ide o samotný uvedený nosič.

[21] Rozsudok zo 16. júla 2020, ADR Center/Komisia (C-584/17 P, EU:C:2020:576, bod 75 a citovaná judikatúra).

[22] Pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. marca 2010, Sviluppo Italia Basilicata/Komisia (C-414/08 P, EU:C:2010:165, bod 107).

[23] Pozri v tomto zmysle rozsudky z 26. februára 1987, Consorzio Cooperative d'Abruzzo/Komisia (15/85, EU:C:1987:111, bod 12), a z 20. júna 1991, Cargill/Komisia (C-248/89, EU:C:1991:264, bod 20 a citovaná judikatúra).

[24] SCHØNBERG, S. J.: Legal Certainty and Revocation of Administrative Decisions: A Comparative Study of English, French and EC Law. In: *Yearbook of European Law*, zv. 19, č. 1, 1999, s. 257 – 298, najmä s. 291. Pozri tiež RAGNEMALM, H.: Confiance légitime et délai raisonnable. In: *Mélanges en hommage à Fernand Schockweiler*, Nomos Verlagsgesellschaft, Baden-Baden, 1999, s. 511 – 522, najmä s. 517 a 518.

[25] Rozsudok z 3. decembra 2019, Česká republika/Parlament a Rada (C-482/17, EU:C:2019:1035, bod 153).

102. Potvrdzujú to správy o kontrole na mieste spoločnosti Vialto z 12. a 13. apríla 2016 a ich zhrnutie v bodoch 52 a 53 napadnutého rozsudku, ktoré odvolateľka nespochybňuje. Hoci vyšetrovatelia OLAF-u poskytli presné, nepodmienené a súhlasné uistenia, treba konštatovať, že ich rozsah bol prísne obmedzený na miesto, kde by sa uskutočnilo spracovanie údajov kľúčovými slovami a na nosič použitý na tento proces indexovania a vyhľadávania. Vyšetrovatelia OLAF-u nikdy nenaznačili, že by súhlasili s tým, že budú v súlade so želaním odvolateľky vopred triediť údaje týkajúce sa sporného projektu od údajov, ktoré sa tohto projektu netýkajú. Naopak, z vyššie uvedených správ podpísaných jedným z riadiacich pracovníkov spoločnosti Vialto jasne vyplýva, že prvým krokom v rámci tohto postupu bolo vyhotovenie digitálnych forenzných kópií pevných diskov a vopred vybraných zložiek zo servera bez toho, aby boli v tejto súvislosti uvedené nejaké obmedzenia.

103. Za týchto okolností tvrdenie, že OLAF porušil legitímnu dôveru spoločnosti Vialto, keď rozhodol o ukončení digitálnej forenznej operácie po tom, čo Vialto odmietla plne spolupracovať na vyšetrovaní tým, že okrem iného odmietla poskytnúť finančné informácie relevantné pre vyšetrovanie, nemôže uspieť. Ochrana legitímnych očakávaní je totiž zameraná na zabezpečenie toho, aby orgány verejnej moci dodržiavali zákonné záväzky, ktoré prijali, a konali v súlade s očakávaniami, ktoré vzbudili,[26] nič viac a nič menej. V tejto súvislosti je (prípadné) uplatnenie zásady legitímnych očakávaní len praktickým uskutočnením záruky riadnej správy vecí verejných uvedenej v článku 41 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“). V prejednávanej veci sa však tieto očakávania nemohli legitímne vzťahovať na nič iné ako na zhotovenie prvých digitálnych forenzných kópií v priestoroch podniku, indexáciu a triedenie údajov v tých istých priestoroch, a v tejto súvislosti za použitia zariadenia, ktoré poskytla Vialto.

104. Všeobecný súd sa preto nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 118 napadnutého rozsudku konštatoval, že sa Vialto nemôže dovolávať dostatočne závažného porušenia zásady ochrany legitímnych očakávaní, ktorá bola použitá v jej prospech pri uplatnení odlišného postupu, napriek tomu, že odmietla vyhovieť žiadostiam podaným zástupcami OLAF-u v súlade s článkom 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96 a usmerneniami k digitálnym forenzným postupom.

105. Okrem toho, hoci uvedený bod napadnutého rozsudku nie je práve príkladom jasnosti, napriek tomu je riadne založený na odkazoch k podmienkam, ktoré upravujú zásadu ochrany legitímnych očakávaní, a na jasnom opise toho, čo možno nazvať návrhom na výnimku zo strany OLAF-u. Možno tomu teda rozumieť tak, že tvrdenie týkajúce sa ochrany legitímnych očakávaní, na ktoré sa odvoláva Vialto, bolo Všeobecným súdom zamietnuté z dôvodu, že Vialto nedostala žiadne presné záruky týkajúce sa obmedzení digitálnej forenznej operácie *sensu stricto*.

106. Prípadný nedostatok odôvodnenia by v tomto ohľade nemal žiaden vplyv na dôvodnosť zamietnutia tvrdenia, a teda ani na výrok napadnutého rozsudku. Údajné nedostatočné odôvodnenie by sa preto malo považovať za neúčinné.[27]

107. V dôsledku toho sa domnievam, že druhý odvolací dôvod treba zamietnuť.

[26] Pozri v tomto zmysle GAUTRON, J. C.: Le principe de protection de la confiance légitime. In: *Le droit de l'Union européenne en principes. Liber amicorum en l'honneur de Jean Raux*, Apogée, Rennes, 2006, s. 199 – 218, najmä s. 210.

[27] Pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. septembra 2020, Rakúsko/Komisia (C-594/18 P, EU:C:2020:742, body 47 a 50).

C. O treťom odvolacom dôvode založenom na porušení práva byť vypočutý

1. Argumentácia účastníkov konania

108. Vo svojom treťom odvolacom dôvode odvolateľka uvádza niekoľko argumentov, ktorými kritizuje odôvodnenie Všeobecného súdu týkajúce sa práva byť vypočutý.

109. Podľa nej po prvé zistenia uvedené v bode 121 napadnutého rozsudku týkajúce sa údajného vypočutia odvolateľky zo strany OLAF-u nie sú relevantné pre preskúmanie otázky, či GR pre rozšírenie porušilo jej právo na vypočutie. Po druhé Všeobecný súd skreslil skutkový stav tým, že v bodoch 94 a 122 napadnutého rozsudku uviedol, že stanovisko DG pre rozšírenie nebolo pre CFCU záväzné. Ako Všeobecný súd pripustil v bode 93 napadnutého rozsudku, zo spisu vyplýva, že toto GR pre rozšírenie zaslalo CFCU žiadosť, v ktorej ju vyzvalo na prijatie nevyhnutných opatrení týkajúcich sa spoločnosti Vialto z dôvodu porušenia jej zmluvných povinností. Takáto žiadosť mohla byť pre CFCU záväzná. Takéto skreslenie skutkového stavu mohlo viesť k nesprávnemu uplatneniu práva Všeobecným súdom. Všeobecný súd mal dospieť k záveru, že GR pre rozšírenie malo povinnosť vypočuť Vialto predtým, ako požiada CFCU o prijatie nevyhnutných opatrení stanovených v spornej zmluve s ohľadom na porušenie zmluvných povinností zo strany spoločnosti Vialto. Po tretie GR pre rozšírenie malo rešpektovať právo spoločnosti Vialto byť vypočutá aj v súvislosti s jeho odporúčaním pozastaviť plnenie spornej zmluvy alebo časti zmluvy, ktorú vykonávala Vialto. Odvolateľka totiž s odvolaním sa na rozsudok zo 4. apríla 2019, OZ/EIB (C-558/17 P, EU:C:2019:289), tvrdí, že právo byť vypočutý by sa malo rešpektovať aj v prípade, že inštitúcia EÚ vydáva nezáväzné odporúčania.

110. Komisia súhlasí s prístupom Všeobecného súdu k právu byť vypočutý a navrhuje zamietnuť tretí odvolací dôvod.

2. Analýza

111. Vo svojom treťom odvolacom dôvode odvolateľka uvádza niekoľko tvrdení, ktoré zjavne nesúvisia, a to pod zámienkou nesprávneho právneho posúdenia a skreslenia skutkového stavu. V podstate boli predložené tri tvrdenia. Po prvé Vialto spochybňuje význam, ktorý pri posúdení, či jej právo byť vypočutá bolo zo strany GR pre rozšírenie porušené, Všeobecný súd prisúdil skutočnosti, že bola vypočutá OLAF-om. Po druhé vytýka Všeobecnému súdu, že skreslil skutkový stav tým, keď uviedol, že stanovisko GR pre rozšírenie k opatreniam, ktoré sa mali prijať voči spoločnosti Vialto a ktoré boli oznámené CFCU, nebolo pre ňu záväzné, čo viedlo k nesprávnemu uplatneniu práva. Po tretie Vialto tvrdí, že GR pre rozšírenie nerešpektovalo jej právo byť vypočutá ani v rámci jeho výzvy na pozastavenie plnenia spornej zmluvy alebo časti zmluvy, ktorú vykonávala Vialto.

112. Pokiaľ ide o druhé tvrdenie, z nespochybneného bodu 89 napadnutého rozsudku vyplýva, že GR pre rozšírenie vo svojom liste z 13. októbra 2016 informovalo CFCU, že sa domnieva, že odmietnutie odvolateľky spolupracovať pri vyšetrovaní OLAF-u viedlo k porušeniu článku 25 ods. 2 a 3 všeobecných podmienok, a že v tejto súvislosti vyzvalo CFCU, aby prijala vhodné opatrenia v súvislosti s porušením zmluvy za rovnakých všeobecných podmienok. V tejto súvislosti dodalo, že CFCU mohol za jednu z praktických možností považovať pozastavenie výkonu spornej zmluvy alebo časti, ktorú vykonávala odvolateľka.

113. Ako odvolateľka uznáva vo svojom odvolaní, z vyššie uvedenej korešpondencie GR pre rozšírenie z 13. októbra 2016 a z listu CFCU z 11. novembra 2016 výslovne vyplýva, že Komisia ju *vyzvala*, aby prijala vhodné opatrenia v súvislosti s porušením zmluvy. Tieto pojmy viac ako jednoduchým spôsobom odrážajú pravidlá, ktorými sa riadi zmluva uzavretá v rámci IPA a rozdelenie právomocí medzi dotknutými orgánmi.

114. Aj keď si Komisia ponecháva celkovú konečnú zodpovednosť za všeobecný rozpočet, za riadenie a vykonávanie príslušného programu v súlade so zásadou riadneho finančného hospodárenia je zodpovedná operačná štruktúra.[28] To už Súdny dvor zdôraznil vo svojej judikatúre. „Verejné zákazky zadávané tretími krajinami, ktoré môžu byť príjemcami pomoci v rámci IAP, totiž s výhradou zásady decentralizovaného riadenia zostávajú vnútroštátnymi zákazkami, ktoré má právomoc pripravovať, prerokovať a uzatvárať iba vnútroštátny obstarávateľ zodpovedný za ich dodržiavanie, pričom účasť zástupcov Komisie v postupe zadávania týchto zákaziek sa obmedzuje len na overenie toho, či sú alebo nie sú splnené podmienky financovania zo strany Únie. Okrem toho podniky, ktoré predkladajú ponuky, ktorým sa predmetná zákazka zadáva, majú právne vzťahy len s treťou krajinou zodpovednou za zákazku, a akty prijaté zástupcami Komisie nemôžu vo vzťahu k nim nahradiť rozhodnutie tejto tretej krajiny rozhodnutím Únie“[29].

115. Na základe predchádzajúcich úvah sa nedomnievam, že by bolo možné dospieť k záveru o skreslení skutkového stavu alebo nesprávnom právnom posúdení v bodoch 94 a 122 napadnutého rozsudku, v ktorých Všeobecný súd konštatoval, že rozhodnutie o vylúčení odvolateľky zo spornej zmluvy prijala CFCU bez toho, aby bola CFCU v tomto zmysle viazaná stanoviskom, ktoré prijalo GR pre rozšírenie.

116. Zároveň, bez ohľadu na neexistenciu zmluvného vzťahu medzi Komisiou a spoločnosťou Vialto, je otázka, či Komisia mala vypočuť odvolateľku predtým, ako oznámila svoje návrhy CFCU, samostatnou otázkou.

117. Článok 41 ods. 2 Charty stanovuje, že právo na dobrú správu vecí verejných zahŕňa po prvé právo každého na vypočutie pred prijatím akékoľvek individuálneho opatrenia, ktoré by sa ho mohlo nepriaznivo dotýkať, po druhé právo každého na prístup ku spisu, ktorý sa ho týka, za predpokladu rešpektovania oprávnených záujmov dôvernosti a služobného a obchodného tajomstva, a po tretie, povinnosť administratívy odôvodniť svoje rozhodnutia. Právo byť vypočutý konkrétne zaručuje každému možnosť oznámiť účinne a efektívne svoj názor v priebehu správneho konania, a to skôr, ako bude prijaté akékoľvek rozhodnutie, ktoré môže nepriaznivo ovplyvniť jeho záujmy.[30]

118. V prejednávanej veci bez ohľadu na skutočnosť, že rozhodnutie o vylúčení spoločnosti Vialto zo spornej zmluvy bolo prijaté zo strany CFCU, a nie Komisiou, možno len ťažko tvrdiť, že výzva Komisie, aby CFCU prijala vhodné opatrenia v súvislosti s porušením spornej zmluvy zo strany spoločnosti Vialto, ako aj jej rozhodnutie považovať sumu zaplatenú za služby spoločnosti Vialto v rámci tejto zmluvy za neoprávnenú na financovanie z prostriedkov EÚ, nepredstavuje

[28] Pozri článok 10 ods. 1 a článok 28 ods. 2 nariadenia č. 718/2007.

[29] Uznesenie zo 4. júla 2013, Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon/Komisia a i. (C-520/12 P, neuverejnené, EU:C:2013:457, bod 34 a citovaná judikatúra).

[30] Pozri v tomto zmysle rozsudky zo 4. apríla 2019, OZ/EIB (C-558/17 P, EU:C:2019:289, body 52 a 53), a z 25. júna 2020, SatCen/KF (C-14/19 P, EU:C:2020:492, body 116 a 117).

rozhodnutie, ktoré *by mohlo* nepriaznivo ovplyvniť jej záujmy v zmysle článku 41 ods. 2 Charty. Je úplne zrejmé, že aj keď samotné rozhodnutie prijala CFCU, zásah Komisie bol dôležitým – možno dokonca rozhodujúcim – krokom v tomto procese.

119. Okrem toho, hoci je nesporné, že OLAF vykonáva svoje vyšetrovacie právomoci úplne nezávisle od Komisie, vlády alebo akejkoľvek inej inštitúcie alebo orgánu,[31] z nariadenia č. 883/2013 napriek tomu vyplýva, že OLAF je na konci svojich vyšetrovaní oprávnený vydať len odporúčania. Podľa článku 11 ods. 1 nariadenia č. 883/2013 musí totiž OLAF po uzavretí vyšetrovania vypracovať správu. K tejto správe sa následne pripoja odporúčania generálneho riaditeľa o tom, či by inštitúcie, orgány, úrady a agentúry a príslušné orgány dotknutých členských štátov mali alebo nemali prijať opatrenia. V prípade externého vyšetrovania článok 11 ods. 3 nariadenia č. 883/2013 stanovuje, že správy a odporúčania sa zašlú príslušným orgánom dotknutých členských štátov a v prípade potreby príslušným útvarom Komisie.

120. V tomto právnom rámci je teda zrejmé, že osoba alebo podnik, ktoré sú predmetom vyšetrovania OLAF-u, musia byť v zásade vypočuté tak OLAF-om, ako aj inštitúciou, orgánom, úradom alebo agentúrou Únie alebo príslušným orgánom členského štátu, ktorému je správa a odporúčanie určené, keďže sú to práve tieto inštitúcie a orgány členských štátov, ktoré v konečnom dôsledku prijmú rozhodnutie, ktoré sa ich nepriaznivo dotýka.[32]

121. Napriek tomu však nemožno prehliadnuť, že na jednej strane porušenie práva byť vypočutý – rovnako ako v prípade iných práv na obhajobu – musí byť preskúmané v závislosti od osobitných okolností každého konkrétneho prípadu,[33] a na druhej strane, že toto konkrétne právo sleduje dvojaký cieľ. Po prvé slúži na vyšetrenie prípadu a ako také podporuje záujmy riadnej správy vecí verejných tým, že zabezpečuje, aby dotknutý správny orgán čo najpresnejšie a najsprávnejšie zistil skutkový stav. Po druhé umožňuje zabezpečiť účinnú ochranu dotknutej osoby.[34]

122. Podľa Súdneho dvora účelom pravidla, podľa ktorého sa príjemcovi rozhodnutia spôsobujúceho ujmu musí umožniť, aby pred prijatím rozhodnutia predložil pripomienky, je to, aby príslušný orgán rovnako účelne prihliadol na všetky relevantné skutočnosti. Na to, aby sa zaručila účinná ochrana dotknutej osoby alebo dotknutého podniku, je účelom pravidla predovšetkým to, aby tieto subjekty mohli opraviť chybu alebo uviesť také skutočnosti týkajúce sa ich osobného stavu, ktoré môžu ovplyvniť prijatie alebo neprijatie rozhodnutia alebo jeho obsah.[35]

123. V prejednávanej veci z napadnutého rozsudku a z odvolania spoločnosti Vialto vyplýva, že aktom Komisie, v súvislosti s ktorým sa Vialto domnieva, že mala byť vypočutá pred jeho prijatím, je list zaslaný CFCU 13. októbra 2016.[36] V tomto liste GR pre rozšírenie informovalo CFCU, že napriek povinnostiam stanoveným v článku 25 všeobecných podmienok Vialto nesúhlasila s prístupom OLAF-u k informáciám potrebným na vedenie jeho vyšetrovania, pričom sa odvoláva na niektoré ustanovenia o dôvernosti a na svoj vlastný výklad spornej zmluvy.

[31] Pozri článok 3 rozhodnutia Komisie 1999/352.

[32] Pozri analogicky v kontexte konania, ktoré obsahuje odporúčania interného výboru inštitúcie EÚ, rozsudok zo 4. apríla 2019, OZ/EIB (C-558/17 P, EU:C:2019:289, bod 56).

[33] Pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. októbra 2011, Solvay/Komisia (C-110/10 P, EU:C:2011:687, bod 63).

[34] Pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. júna 2020, ESVČ/De Loecker (C-187/19 P, EU:C:2020:444, bod 69).

[35] Pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. júla 2014, Kamino International Logistics a Datema Hellmann Worldwide Logistics (C-129/13 a C-130/13, EU:C:2014:2041, bod 38).

[36] Pozri bod 89 napadnutého rozsudku a bod 73 odvolania spoločnosti Vialto. Ďalšie dva listy uvedené v tomto bude nie sú dokumentmi Komisie, ale list z 11. novembra 2016, ktorý CFCU zaslala konzorciu a list z 10. januára 2017, ktorý CFCU zaslala spoločnosti Vialto.

124. Je pravda, že tieto faktické informácie už boli uvedené v správach o kontrole na mieste. V tejto súvislosti, ako Všeobecný súd správne uviedol v bode 121 napadnutého rozsudku, odvolateľka mala skutočne možnosť spochybniť a vyjadriť sa k skutočnostiam uvedeným v týchto správach listom zo 6. mája 2016. Vialto mohla tiež listom z 23. septembra 2016 predložiť svoje pripomienky k listu OLAF-u zo 14. septembra 2016, v ktorom ju informoval, že ju považuje za osobu dotknutú vyšetrovaním podozrení z korupcie alebo podvodu v súvislosti s predmetným projektom. Z napadnutého rozsudku, zo spisu predloženého Súdnemu dvoru, a ani z odpovedí Komisie na otázky položené v tejto veci na pojednávaní 10. februára 2021 však nevyplýva, že GR pre rozšírenie vedelo o týchto dokumentoch alebo *a fortiori* o argumentoch na obhajobu, ktoré odvolateľka uviedla v spornom liste zaslanom CFCU 13. októbra 2016. Za týchto osobitných okolností musím teda konštatovať, že nemožno tvrdiť, že Komisia mala možnosť účinne zohľadniť všetky relevantné informácie týkajúce sa osobnej situácie spoločnosti Vialto v čase, keď napísala CFCU výzvu, aby prijala určité zmluvné opatrenia.

125. V dôsledku toho musím dospieť k záveru, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 122 napadnutého rozsudku uviedol, že Vialto sa nemôže vo svojich pripomienkach dovolávať povinnosti Komisie vypočuť ju, pretože rozhodnutie o jej vylúčení zo spornej zmluvy bolo prijaté zo strany CFCU a nie zo strany Komisie.

126. Domnievam sa preto, že tretiemu odvolaciemu dôvodu, ktorý uviedla Vialto na podporu svojho odvolania, treba vyhovieť v rozsahu, v akom sa týka porušenia jej práva byť vypočutá Komisiou. Odvolaniu treba vyhovieť a zrušiť napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom sa v ňom konštatovalo, že odvolateľka sa vo svojich pripomienkach nemôže dovolávať povinnosti Komisie vypočuť ju pred prijatím rozhodnutia CFCU o jej vylúčení zo spornej zmluvy.

VII. Žaloba na Všeobecnom súde

127. V súlade s článkom 61 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, ak je odvolanie dôvodné, môže Súdny dvor v prípade, že zruší rozhodnutie Všeobecného súdu, vydať konečný rozsudok sám, ak to stav konania dovoľuje.

128. Tak je to aj v prípade prejednávanej veci.

129. Ako totiž Všeobecný súd správne pripomenul v bode 34 napadnutého rozsudku, vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie v zmysle článku 340 druhého odseku ZFEÚ je podriadený splneniu súboru podmienok, a to nezákonnosti konania vytýkaného inštitúciám Únie, existencie škody a existencie príčinnej súvislosti medzi namietaným konaním inštitúcie a uvádzanou škodou. [37]

130. Táto posledná podmienka týkajúca sa príčinnej súvislosti sa týka existencie dostatočne priamej príčinnej súvislosti medzi konaním inštitúcií Únie a škodou, pričom túto súvislosť musí preukázať žalobca tak, že vytýkané konanie musí byť rozhodujúcou príčinou ujmy. [38]

[37] Pozri v tomto zmysle rozsudky zo 14. októbra 2014, Giordano/Komisia (C-611/12 P, EU:C:2014:2282, bod 35), a z 5. septembra 2019, Európska únia/Guardian Europe a Guardian Europe/Európska únia (C-447/17 P a C-479/17 P, EU:C:2019:672, bod 147).

[38] Pozri v tomto zmysle rozsudky z 13. decembra 2018, Európska únia/Gascogne Sack Deutschland a Gascogne (C-138/17 P a C-146/17 P, EU:C:2018:1013, bod 22), a z 5. septembra 2019, Európska únia/Guardian Europe a Guardian Europe/Európska únia (C-447/17 P a C-479/17 P, EU:C:2019:672, bod 32).

131. S ohľadom na vyššie uvedené úvahy však, keďže som dospel k záveru, že Všeobecný súd neskreslil skutkový stav a ani sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď konštatoval, že rozhodnutie o vylúčení odvolateľky zo spornej zmluvy prijala CFCU bez toho, aby bola CFCU v tomto zmysle viazaná stanoviskom, ktoré prijalo GR pre rozšírenie, nemožno sa domnievať, že konanie vytýkané Komisii bolo rozhodujúcou príčinou ujmy uvádzanej spoločnosťou Vialto.

132. V dôsledku toho, keďže Súdny dvor už rozhodol, že ak jedna z týchto podmienok vyžadovaná pre vznik mimozmluvnej zodpovednosti Európskej únie nie je splnená, žalobu treba zamietnuť v celom rozsahu bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ďalšie podmienky mimozmluvnej zodpovednosti Únie,[39] treba pripustiť, že návrh na náhradu škody podaný odvolateľkou musí byť nevyhnutne a v každom prípade zamietnutý.

VIII. O trovách konania

133. Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora ak je odvolanie dôvodné a Súdny dvor sám rozhodne s konečnou platnosťou o veci, rozhodne aj o trovách konania.

134. Podľa článku 138 ods. 3 Rokovacieho poriadku, ktorý je uplatniteľný na základe jeho článku 184 ods. 1 na konanie o odvolaní, ak mali účastníci konania úspech len v časti predmetu konania, každý z nich znáša svoje vlastné trovy konania. Ak sa to však zdá oprávnené vzhľadom na okolnosti prípadu, Súdny dvor môže rozhodnúť, že účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť časť trov konania druhého účastníka.

135. Vzhľadom na to, že v prejednávanej veci by mal byť napadnutý rozsudok čiastočne zrušený, ale návrh na náhradu škody by mal byť zamietnutý, zdá sa vhodné rozhodnúť, že odvolateľka a Komisia znášajú svoje vlastné trovy konania tak v prvostupňovom konaní, ako aj v odvolacom konaní.

IX. Návrhy

136. Na základe vyššie uvedených úvah navrhujem, aby Súdny dvor:

– zrušil rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie z 26. júna 2019, Vialto Consulting/Komisia (T-617/17, neuverejnený, EU:T:2019:446), v rozsahu, v akom rozhodol, že odvolateľka sa nemôže vo svojom vyjadrení odvolávať na povinnosť Komisie vypočuť ju pred prijatím rozhodnutia CFCU o jej vylúčení zo spornej zmluvy,

– v zostávajúcej časti odvolanie zamietol,

– zamietol žalobu spoločnosti Vialto Consulting o náhradu škody, ktorá jej údajne vznikla v dôsledku údajného protiprávneho konania Európskej komisie a Európskeho úradu pre boj proti podvodom (OLAF) v súvislosti s jej vylúčením zo zmluvy o poskytovaní služieb s referenčným číslom TR2010/0311.01-02/001,

– uložil spoločnosti Vialto Consulting a Európskej komisii povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania tak v prvostupňovom, ako aj v odvolacom konaní.

[39] Pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. septembra 2019, Európska únia/Guardian Europe a Guardian Europe/Európska únia (C-447/17 P a C-479/17 P, EU:C:2019:672, bod 148).